לא נדע

מיה שרידן

מיה שרידן

לא טבעי

גברים ומפלצות

ספר שני

מאנגלית: ג'ני להב אלעזרי

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

מיה שרידן

לא טבעי

Mia Sheridan

UNNATURAL

MEN AND MONSTERS 2

עריכה: ענבל כהן־זיליאני
הגהות: אילת שני
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

Copyright © 2025. UNNATURAL by Mia Sheridan
Hebrew Language Copyright © 2026 Ahavot 2018

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמו"ל.

© 2026 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לאה(ה)בות 2018

Printed in Israel 2026 | נדפס בישראל 2026

סידור, עימוד, הפקה וקדם־דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

ISBN 978-965-7865-064 מסת"ב

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

פרימום נון נוקרה.
ראשית, אל תגרמו נזק.
היפוקרטס

פרולוג

כיום

יכול להיות שהתשובות לכל שאלה בוערת שהייתה לאוטום לגבי עברה נמצאות באחת מארבע ארוניות התיוק בקצה החדר.

היא רכנה קדימה בכיסאה, מכופפת את צווארה עד שהצליחה לראות את העובדת הסוציאלית שלה, שנטל. האישה עמדה בצד השני של החדר, ממש מחוץ למשרדה. גבה היה מופנה אל הדלת הפתוחה חלקית בזמן שדיברה עם עמית לעבודה, שהפריע לפגישתה עם אוטום, כשביקש ממנה לחתום על ערמת טפסים – דחופים, ככל הנראה.

אוטום הגיעה לשם, מתחננת לקבל מידע והבהרות מאחד האנשים המעטים שיכלו לספק לה אותם, אך מהר מאוד התברר ששנטל רק תמשיך למשוך זמן. כפי שכולם עשו, במהלך כל חייה. אם אוטום רצתה תשובות, היא תצטרך לגנוב אותן.

זה עכשיו או לעולם לא.

תוך כדי שאיפה עמוקה, אוטום קמה מהכיסא, הקיפה את השולחן וחלפה במהירות על פני הדלת, כשהיא מכווצת כולה מרוב חשש לשמוע מישהו קורא בשמה בנימת אזהרה. אבל

הצלילים היחידים שנשמעו היו הרעש המתמשך של משרד עסוק והמלמולים של שנטל והאיש שאיתו שוחחה, כשחתמה על הטפסים שלו.

אוטום נשפה אוויר באיטיות כשהניחה את ידה על ארונית התיקיות הקרובה ביותר ומשכה את ידית המגירה העליונה. ליבה הלם בעוז בעודה מתכוננת לצליל חריקה, אך המגירה החליקה ונפתחה ללא קול. תודה לאל. מבטה של אוטום התעופף מעל הכרטיסיות המסומנות, בניסיון לפענח במהירות את דפוס התיוק של שנטל.

שנים. היא מארגנת אותן לפי סדר השנים. אלה הכי עדכניים.

צחוקה של שנטל נשמע בקול, ואוטום נרתעה, מתנשמת ברעד. רק עוד דקה. אני כל כך קרובה.

היא הייתה כל כולה בעניין עכשיו. היא לא הייתה מסוגלת לעזוב את המשרד ללא שום תוצאות. עם שום דבר באמתחתה.

שום דבר על ילדותה.

שום דבר על ילד אור הירח שלה.

לא. המחשבה עליו חיזקה את תעוזתה, והיא פסעה צעד ימינה, בניסיון לנחש היכן התיקייה שלה עשויה להיות. היא הוכנסה למערכת עשרים ושלוש שנים קודם לכן כתינוקת. זה היה צריך להימצא באחת משתי הארוניות הרחוקות יותר.

אוטום התכופפה ופתחה את המגירה התחתונה של הארונית השלישית, אבל הפעם, צליל חריקה בקע מהרהיט הישן. היא קפאה על מקומה, ליבה הולם חזק כל כך עד שחשה סחרחורת קלה. היא קלטה כמה מילים מהאיש שדיבר אל שנטל שנשמעו כמו... "שימוע בבית משפט ו..." זה היה רק קמצוץ מהשיחה, אבל מספיק כדי להבהיר לה שהם עדיין עסוקים בדיבור על ענייני עבודה. נכון

לעכשיו. היא פתחה את המגירה עוד קצת, רק מספיק כדי לראות את התאריכים.

זו לא הנכונה. אבל זה ממש קרוב. תמהרי!

אוטום ניתרה על רגליה, מושכת את המגירה העליונה בארונית האחרונה. הדם שגעש בראשה עמעם מעט את הצלילים שמסביב, אבל היא חשבה שהפעם לא נשמעה אפילו צל צילה של חריקה.

"הי, תודה שהקדשת לי את הזמן..." האיש בחוץ אמר. הם לקראת סיום. אוי לא.

מבטה התעופף שוב מעל הסימניות המפרידות בין התיקיות שבפנים. כן! הינה. השנה שבה היא נולדה. ידיה הרועדות של אוטום רפרפו מעל התיקיות הישנות, מדפדפות ביניהן, עד שעיניה נחתו על מה שחיפשה.

בית החולים לילדים מרסי.

"בהצלחה היום," קראה שנטל. קולה נשמע קרוב יותר, ואוטום שמעה את צעדיה המתקרבים בזמן שהיא דפדפה בין המסמכים.

השם שלי. הינה השם שלי.

היא שלפה את התיקייה שלה, ועוד כמה יצאו החוצה יחד איתה. לא היה לה זמן להחזיר את האחרות, ובמקום זאת, היא תקעה את הערמה מתחת לחולצתה, וכרכה את הסוודר הגדול והמגושם שלה סביבה. באמצעות גופה, היא סגרה את המגירה הפתוחה, שהחליקה בחזרה למקומה בדיוק כשאוטום התרחקה בצעד ענק מהארונות ושנטל חזרה למשרד.

"סליחה על העיכוב –" שנטל נעצרה באמצע המשפט, כשגבותיה מתרוממות בהפתעה למראה אוטום שעמדה במקום ולא ישבה כפי שעשתה לפני כן.

אוטום נאבקה להסתיר את העובדה שבלעה את רוקה, מנסה

נואשות שלא להיראות כאילו כרגע ביצעה מעשה לא אתי, וגם לא חוקי בעליל.

"את הולכת?" שאלה העובדת הסוציאלית שלה. מבטה נע אל התיק שעל הרצפה, ליד הכיסא שבו ישבה אוטום והתחננה בפני שנטל לקבל מידע שהיא סירבה לתת. היה ברור שהיא קלטה שמשהו פה לא תקין.

אוטום הייתה חייבת לצאת מפה לפני שהאישה המבוגרת תבין במה מדובר ותדרוש שתחזיר את מה שגנבה. היא זזה במהירות, תופסת את התיק שלה והולכת לכיוון הדלת. "כן. בדיוק נזכרתי שאני מאחרת לעוד פגישה. תודה על הזמן שלך, שנטל."

שנטל פסעה מול אוטום, אוחזת בה בחלק העליון של זרועותיה וגורמת ללב של אוטום לקפץ. אוי אלוהים. אל תגרמי לי להילחם על התיקיות האלה. אני בהחלט מתכוונת להילחם.

שנטל רק נאנחה, הבעת פניה משתנה והופכת למשהו שנראה כמו אמפתיה. "תקשיבי, אוטום, אני יודעת שקשה להשלים עם זה שאיבדת ארבע־עשרה שנים מחייך."

אוטום נותרה דוממת, חוששת לזוז שמא קול רשרוש הניירות יישמע מתחת לבגדיה, אך הוקל לה לראות ששנטל אינה רק מכונת בירוקרטיה. עדיין נותר בה בדל אנושיות.

"אני מצטערת שסבלת. באמת שכן. אבל עדיין יש לך את כל החיים שלך לפנייך. קחי אותם ותהפכי אותם לבעלי משמעות."

אוטום הנהנה. זו בהחלט הייתה הכוונה שלה. היא התרחקה משנטל, כשהצליל שאין לטעות בו של התיקיות שזזו מתחת לסוודר שלה גרמו לעיניה של שנטל להתרחב. אוטום התחמקה ממנה ויצאה בריצה מהחדר.

"אוטום!"

היא שמעה את קולה של שנטל מאחוריה והגבירה את הקצב, מקיפה את הפינה ואחר כך עוד אחת, כמעט עפה במורד המדרגות ואז רצה אל דלת הכניסה.

היא רצה כאילו חייה תלויים בכך, כשעברה הכואב והקשר המוזר שלה לילד אור הירח שלה, צמודים בחוזקה לחזה שלה.

פרק 1

לפני תשע שנים – בית החולים לילדים מרסי

החלום היה תמיד אותו הדבר.

היא רצה במהירות דרך היער, ככל שגופה השברירי היה מסוגל לכך, משהו – לא, מישהו – מיהר בעקבותיה. הירח המלא היה גבוה, כדור זוהר בשמיים מעל העצים, שהטיל פסים מהבהבים של אור חלבי על היער הצפוף. היא התנשפה בכבדות, ריאותיה כאבו וליבה הלם. מי שרדף אחריה רצה להזיק לה. היא יכלה להריח את הכוונה שלו אופפת אותה, הרבה לפני שידיו הצליחו לתפוס אותה.

הסתתרי. ראשה היטלטל קדימה ואחורה, בחיפוש אחר מקום מתאים אך לשווא. סביבה היו רק גזעי עצים דקים ומצע של מחטי אורן.

היא מעדה והשתטחה על הקרקע, כשהפחד והתסכול מתערבבים בתוכה בלוויית צליל פנימי של תבוסה מוחצת. היא התגלגלה על גבה, מוכנה להתמודד עם התוקף שלה. היה לה ברור שהיא לא תהיה יריב ראוי לאדם שרדף אחריה. היא לא תהיה יריב שקול אפילו לילד או ילדה עם טיפת כוח, והאמת המצערת הזו לא השתנתה בחלומותיה. אבל היא סירבה למות בחוסר ידיעה. היא

תתמודד עם מה שעומד להגיע. היא תביט למוות בעיניים כשהוא יכניע אותה, ועוז רוחה יחליף את השרירים החסרים בגופה.

דמות מטושטשת מתקרבת במהירות. הבזק של לבן כסוף. השתנקות. שלה.

ואז החלום... השתנה. עד היום היא תמיד הסתתרה, מצטנפת לכדור הכי קטן שאפשר בתוך גזע עץ שנפל או מאחורי סלע גדול מספיק.

הרודף שלה נעצר לפתע, ופניו נגלו לעין. ליבה זינק, כשנשימותיה המאומצות מתפשטות באוויר הצונן. אוטום מצמצה, מרימה את ראשה ככל יכולתה מתנוחת השכיבה שלה. רוח קלה נשבה, וענפי העצים נענו לרוח ונטו הצידה יחד. אור הירח נצנץ מבעד לפתח שנוצר ונפל על האיש... לא, הנער.

הוא נער, לא יותר מבוגר ממני. אבל...

מבטה נפל עליו פעם אחת, ואז עוד פעם, לפני שפגשה את עיניו. העצים התנועעו, אלומת אור הירח נמוגה לתוך הלילה הכסוף. אבל באותו רגע היא ראתה אותו. את כל כולו.

הוא היה נער, כן, אבל הוא היה גדול יותר מכל מתבגר או נער שאי פעם ראתה ושרירי באופן יוצא דופן. חזהו היה חשוף, וצלקת גדולה ומשוננת נמתחה מגרונו ועד לטבור שלו.

והשיער שלו. שערו היה לבן בוהק וישר לגמרי, מתנוסס מעל אוזניו ומול עיניו, ניגוד בולט לעורו החום הבהיר והחלק. הוא טלטל קלות את ראשו, והפוני הקופצני שלו התעופף ממצחו וחשף עיניים כחצות הליל, כהות ובעלות עומק אינסופי.

ומשהו הזדקר מבין שערותיו, על הרקה הימנית שלו. למרבה הפלא, זה נראה כמו בורג.

מה אתה?

מה אתה עומד לעשות לי?

קצב ליבה הואץ, והיער נע מולה. זה היה חלום, כמובן, שנגרם כתוצאה מהתרופה, אבל זה היה החלום הכי חי שהיה לה אי פעם. וזו הייתה הפעם היחידה שהיא נתפסה.

היא הרגישה את צביטת הקור, את האדמה הקשה מתחתיה, ואת הבעירה של שריריה החלשים, שזעקו מרוב מאמץ. היא לא יכלה להסביר את זה, אבל בהזיה המוזרה הזאת, שבה המוח שלה איכשהו עוקב אחר תחושותיה, זה היה רק הגיוני שהיא תרגיש גם את מה שהוא יעשה לה. הפחד צמרר אותה.

היא הרימה את סנטרה, מושכת את כתפיה לאחור.

"תעשה בי כרצונך." קולה רעד, אך מבטה נותר יציב.

הגבה הכבדה שלו הונמכה כאשר הוא רכן קדימה, בוחן אותה מקרוב יותר. אגרופיו היו קפוצים, אבל היא כבר לא הרגישה את האלימות שפיעמה בו קודם.

הוא פסע צעד קדימה, ואז צעד נוסף, מתנשא מעליה עכשיו, ונראה כאילו הוא רוצה לבחון אותה מקרוב.

הוא היה... משהו. השיער שלו... זהר. עיניו הכהות היו יקום אינסופי.

"איך המוח שלי דמיין אותך?" היא תהתה בקול רם.

ראשו זז שוב, ועיניו התכווצו. האור נע, ענפי העצים התנודדו, ועדיין, הם בהו זה בזה. היא ראתה עכשיו שעיניו היו בגוון עמוק של דמדומים כחולים, בגוון של השמיים רגעים ספורים לפני שהם מתעמעמים לשחור. היא פלטה אוויר. היא כבר לא פחדה. זה נראה כאילו במשך שנים היא ברחה ממנו, הסתתרה, וכעת כשהצליחה להתעמת עם הסיוט שלה, היא כבר לא הייתה מפוחדת. מוזר. גבותיו החיוורות זזו.

"אתה... מדהים..." המילה נלחשה. היא לא בדיק התאימה. לא שהוא לא היה מדהים. הוא בהחלט היה. אבל הוא היה יותר מכך. "אתה עשוי מהלילה עצמו?" היא שאלה את הנער, עם העיניים דמויי דמדומים ושיער כמו אור ירח, שיתוף פעולה דמיוני של כל מה שהיה מסתורי ולילי.

משהו במחשבה הזאת שימח אותה. המוח שלה היה מקום מעניין יותר ממה שהיא ייחסה לו. היא יצרה אותו. בעזרת כימיקלים, נכון, ולמרות זאת... היא פלטה צחקוק, והנער התרומם, כאילו היא סטרה לו באמצעות הצליל הרפה והגרוני הזה.

מאחוריה נשמעה צעקה, צורמנית וחדורת אימה. הנער הביט בחדות לכיוונה, ואגרופיו התרוממו כאילו הוא מתכונן לקרב. ידיו היו ממש גדולות, והווירידים בלטו בזרועותיו השריריות. הוא הביט לאחור בהיסוס, ואז, לפני שהיא הבינה מה קורה, הוא הרים אותה כאילו היא נוצה בלבד, והניח אותה מאחורי עץ סמוך, ולאחר מכן זרק ערמת מחטי אורן מעליה. הוא רכן לפנים, מניח אצבע על שפתיו המלאות. ששש. הוא אפילו הריח כמו הלילה – רוח ואש.

הוא התרחק, נמוג לפניה. החלום נעשה שוב מעורפל, היער מהבהב, מתפתל, הילד העשוי מלילה הולך ודועך. נראה היה כי הוא מהסס לפני שהסתובב והתרחק מהעין.

הוא בכלל לא תקף אותה.

הוא... הציל אותה.

אוטום הניחה לראשה ליפול חזרה אל האדמה, כששפתיה נעות ועיניה נעצמות, בזמן שעולם החלומות סביבה נמוג לאבק.

***

היא התעוררה עם חיוך, אך חיוכה דעך כשעיניה נפקחו וקירות בית החולים בצבע ירוק מנטה קידמו את פניה כמו בכל בוקר. אוטום נאנחה כשהיא התיישבה, נמתחת לאחור ומנסה להתעלם מהכאבים והמיחושים שלה. מה היה הטעם? הכול כאב. הכול תמיד כאב. בזהירות היא הניפה את רגליה מעל צד המיטה כדי לקום, מחכה לכך שראשה יפסיק להסתחרר.

"ישנת טוב, חומד?"

"יותר טוב מהרגיל." היא נותרה במקומה כאשר ג'יני, האחות של משמרת הבוקר, כרכה את שרוול לחץ הדם סביב זרועה ולחצה על כפתור כדי שהשרוול יתהדק. אוטום התמקדה בנשימות שלה תוך ידיעה כי מה שגורם לה לעוות את פניה בכאב נחשב בשביל אנשים אחרים ללחץ קל בלבד. "חלמתי את החלום," אמרה אוטום, כשהנשימה שלה משתחררת יחד עם הלחץ שיצר המכשיר.

מבטה של ג'יני עבר מהמספרים המתנוססים על המכשיר אל אוטום. "שוב פעם הצלחת לברוח?" היא שאלה.

אוטום נדה בראשה, כשהחיוך מזדחל על פניה. "לא. הפעם נתפסתי..."

ג'יני נראתה מבולבלת לרגע לפני שצחקקה קצרות, מסירה את השרוול ומשליכה אותו הצידה, ככל הנראה מרוצה מהמספרים שראתה. "וזה היה דבר טוב?"

אוטום הנהנה. "נתפסתי על ידי אור הירח עצמו." היא ירדה מהמיטה, נרתעת כשירכיה מתקשות לשאת את משקלה הנמוך, ועם דעיכת הכאב חזרה לזוז.

"אה. טוב, מי לא רוצה להיתפס על ידי אור הירח בכבודו ובעצמו? הוא היה מאוד חתיך, אני מניחה?" ג'יני שאלה, שולחת חיוך אל אוטום.

"חתיך?" אוטום קימטה את מצחה, מעלה במוחה את פני הנער. "לא, הוא היה הרבה יותר מחתיך. הוא היה..." היא עדיין לא הצליחה לחשוב על המילה הנכונה. "מרתק," היא התפשרה על המילה, מדמיינת אותו שוב. הלוואי שהייתה יודעת לצייר כמו שצריך. היא הייתה מציירת אותו עכשיו, בזמן שהוא עדיין היה טרי בדמיונה, לפני שידעך, כפי שקורה עם כל החלומות לאורך הזמן. אפילו אלה שנראים אמיתיים כל כך. אבל היא לא ידעה לצייר היטב. בכל זאת, היא תיקח את היומן שלה לכיתה ותצייר כמיטב יכולתה. העיניים האלה, השיער הזה, הצלקת... כמובן שמוחה הוסיף צלקת. זה היה כמעט צפוי. היא הייתה מוקפת בצלקות. כתוצאה ממחלות. מניתוחים. זה היה הגיוני שמחשבותיה הלא מודעות התמקדו בהיבט הזה של חייה, אפילו בזמן שינה.

היא הסתכלה על זרועה, עליה בלטו סימני שריטות. זה כבר קרה לה בעבר. היא שרטה את עצמה בלילה והתעוררה עם עור מדמם. הפעם זה לא היה נורא כל כך.

"את צריכה עזרה בשירותים?" שאלה ג'יני. אוטום כמעט התעלפה יום לפני כן, כשרכנה מעל הכיור ונעמדה מהר מדי.

"לא, אבל תישארי קרובה?"

"אני אהיה ממש כאן, מחליפה לך מצעים. אוטום —"

אוטום הסתובבה ומבטה השואל הפך לעווית מודאגת, כשראתה לפתע את הבעתה המוטרדת של ג'יני. היא התרחקה כמה צעדים מדלת השירותים, שעמדה להיכנס אליהם. "מה קרה?"

כתפיה של ג'יני שחו. "זואי מתה בשנתה אתמול בלילה."

בטנה של אוטום צנחה לרצפה, ותחושת קבס עלתה בגרונה. היא הניחה את ידה על פיה, מחכה רגע לפני שדיברה. "זואי? לא. מצבה השתפר."

"ככה גם כולנו חשבנו. אבל את יודעת איך זה. המחלה הארורה הזאת... המצב יכול להידרדר במהירות." המחלה הארורה הזאת. ג'יני השתתקה, בוהה באוטום בדאגה. "יודיעו על כך בארוחת הבוקר, אבל חשבתי... חשבתי שתעדיפי שיהיה לך קצת זמן לבד..."

לבכות בשקט לבד. המילים האלה לא נאמרו אבל היא ראתה אותן בעיניה של ג'יני. זואי. הלב של אוטום התכווץ, החזה שלה כאב, כשזמזום יציב החל להישמע בראשה. היא דמיינה את הילדה הזעירה בת השתים־עשרה עם התלתלים הכהים והלב העשוי מזהב טהור. היא חלמה להיות בלרינה. משאלה בלתי אפשרית שלעולם לא הייתה מתגשמת, לא משנה כמה זמן היא הייתה חיה. רק לפני שלושה ימים היא עשתה פירואטים איטיים במסדרון...

תרקדי, זואי המתוקה. את בריאה עכשיו. אין שום מחלות במקום שבו את נמצאת.

כל כך הרבה פעמים בעבר אוטום סבלה מיגון כבד ואי־ודאות – אותה תחושה מוכרת של אובדן שליטה, שגרמה לה לרצות להיאחז במשהו מוצק, יחד עם הידיעה המפחידה שאין שם משהו שיחזיק אותה. זה מעולם לא נעשה קל יותר. זה תמיד שבר אותה. היא יכולה הייתה רק לחכות שזה ייפסק.

"תודה, ג'יני." אוטום, אכן, רצתה לבכות. במקום שבו איש לא יוכל לשמוע אותה. במקום שבו תוכל להיות לבד עם הצער שלה. במקום שבו תוכל להתאבל שוב אחרי שכבר התאבלה כל כך הרבה פעמים בעבר. ועם זאת, כל אובדן הכאיב לה עמוקות באותה מידה, כשהצלקות שהיא נשאה בתוכה עמוקות הרבה יותר מכל אלה שבלטו על עורה.

פרק 2

הדמות הקטנה התגמדה בתוך מיטת בית החולים הגדולה, כשמכונות הבהבו וזמזמו קלות מאחוריה. כל כך הרבה ציוד בשביל ילדה קטנטנה אחת.

אוטום שמטה את תיק בית הספר מהשיעור שבו נכחה באגף הדרומי והתיישבה ליד המיטה של מארה, לוקחת את היד השלדית בידה. עיניה של מארה מצמצו ונפקחו, והיא שלחה חיוך זעיר לאוטום. "איך את מרגישה?" שאלה אוטום.

"כמו שאני נראית."

אוטום סגרה עין אחת, מכווצת את אפה. "עד כדי כך גרוע, אההה?"

מארה צחקה, אף על פי שהצחוק היה שטחי. "יותר גרוע." היא הפנתה את גופה אל אוטום, נרתעת תוך כדי. "אין עוד הרבה מה לחתוך, בקרוב לא יישארו לי איברים חיוניים," היא אמרה, ולמרות הטון העניני שלה, שפתה התחתונה רעדה קלות.

אוטום לחצה את ידה, למרות הדמעות שצרבו בעיניה. "אם המנתח הסיר מספיק, תרופת המסמיוויר תטפל בשאר..."

אבל מארה הנידה בראשה. "את תמיד אופטימית, אוטום. אבל... בינתיים זה לא קרה. ו... אני לא יודעת אם אני רוצה לעשות את זה יותר."

דקירת פחד פילחה את אוטום. "לעשות מה?"

"לחיות ככה. איזה מין חיים אלה? סבל תמידי? ניתוחים אינסופיים." מארה החוותה לעבר גופה, כשהפצע מהניתוח האחרון שלה מכוסה בתחבושת. אוטום ידעה שמתחת לכותונת הלילה הלבנה של מארה, היו צלקות רבות מניתוחים קודמים, אשר ניסו להסיר גידולים כדי שגופה יוכל להתגבר על הסרטן.

"מה האלטרנטיבה, מארה? אנחנו חייבות להילחם. אם לא, מה יהיה?"

"שלווה."

שלווה.

הכמיהה שהביאה המילה בת שתי ההברות הזו יצרה כאב פיזי שהיה חזק יותר משלל כאביה האחרים. שלווה. אנשים אחרים חשו את זה. אנשים אחרים התעוררו בבוקר וקפצו מהמיטה עם גוף בריא, כשמחשבותיהם ממוקדות בשיעורים, בפגישות, או אולי בדייט המתוכנן לאותו סוף שבוע. הם עצרו לחשוב על השלווה שהייתה להם? השלווה שאפשרה להם לזמזם בהיסח הדעת בזמן שהאזינו למוזיקה או גללו ברשתות החברתיות? לאוטום לא נותר אלא לתהות לגבי זה.

מה שכן, לא היה לה ספק שהיא תיתן הכול, לא כדי לתהות, אלא כדי לדעת.

"בשביל זה אנחנו נלחמות," היא אמרה למארה. "לא משנה עד כמה הסבירות נמוכה." והן היו צריכות להתייחס לחוסר הסבירות שמארה תירפא, נכון? כי גם האמת הייתה חשובה, ואם מארה לא יכלה לסמוך לשם כך על חבריה החולים האחרים, שנשאו בנטל כמוה, גם אם ברמות חומרה שונות, אז על מי היא תוכל לסמוך שיגיד לה את האמת?

תילחמי, אבל לא באופן עיוור.

ועם זאת, אוטום לא סיפרה לה על זואי. לא היום. לא כשמארה הייתה עדיין כל כך שברירית. היא בטח לא קיבלה את ההודעה כי היא לא הייתה מסוגלת להגיע לארוחת הבוקר בקפיטריה.

אוטום לחצה את ידה של מארה. "כרגע עברת ניתוח, ואת מרגישה רע במיוחד. אבל בקרוב תצאי מהמיטה ותסתובבי בין החדרים, ותחזרי להרגיש שוב את רוח הלחימה."

"להסתובב בין החדרים." מארה נאנחה. "נהדר. משהו שבאמת שווה לצפות לו." אבל היא חייכה קלושות לאוטום ולחצה את ידה בחזרה, גם אם חלושות. הינה זה. הניצוץ הזה. רוח הלחימה הזאת. אוטום תהיה שם כדי לעזור לחברתה לעטות את השריון שלה, כשתהיה מוכנה לכך.

לשבריר שנייה, אוטום חשבה על חלומה, ומשהו מוזר התפשט בחזה שלה. היא כמעט קראה לזה התרגשות, אבל זו נראתה מילה חזקה מדי למשהו שקיים רק בדמיונה.

"את בטח מסתכלת עליי ודואגת," אמרה מארה, כשהיא מפרשת את שתיקתה הרגעית של אוטום כדאגה.

"ברור שאני דואגת —"

"לא, אני מתכוונת, את בטח דואגת שתהיי כמוני בעוד כמה שנים..."

הדלת נפתחה, והאחות של מארה התפרצה פנימה, כולה שוקקת חיים ומצייצת בוקר טוב עליז מדי. אוטום הרפתה מידה של מארה בזמן שהאחות, שלדעתה שמה היה שריל, בדקה את הסימנים החיוניים של מארה ושאלה אותה איך היא מרגישה.

את בטח דואגת שתהיי כמוני בעוד כמה שנים. אוטום הסבה את ראשה, בוהה בלי לראות מבעד החלון אל רצועת הדשא בצבע ירוק

אזמרגד והשבילים הרחבים, שם יצאו כמה ילדים ונערים לטיול בוקר מוקדם, כשזרועותיהם שלובות באלה של האחיות, והם נעים לאט ומכופפים כאילו היו בני תשעים. גם כיסא גלגלים עבר שם, כשראשה של היושבת בו נטה מטה, ושיער דליל בצבע פשתן כיסה את פניה.

את בטח דואגת שתהיי כמוני בעוד כמה שנים.

זיק של אשמה הרעיד אותה. ברור שכן. ואולי יותר מהאחרים כי היא הייתה בין המעטים שעדיין לא פיתחו גידולים. העדיין הזה התנשא מעליה בגדול, ורק לעיתים רחוקות חלף יום שבו היא לא חששה שהסריקה הבאה תראה את מה שהיה כמעט בלתי נמנע. הגורל שלה.

היא הייתה תינוקת ADHM, השם הכימי שהורכב משרשרת ארוכה של עיצורים שהכירה פעם ותצליח לזהות על הנייר, אך לא ידעה לאיית, אלא אם כן חשבה על כך לעומק. ולא היה לה שום עניין לעשות את זה. ראשי התיבות סיפרו את הסיפור, ולא היה אף אחד בחצי הכדור הצפוני שלא שמע על כך בשלב הזה.

ADHM, סם הרחוב שהגיע לשוק שש־עשרה שנים קודם לכן וגרם להתמכרות של מאות אלפי אנשים, היה ידוע גם בשמות אחרים: לוויין, ברק כחול, ראיית העיוור, לוסי ברקיע (והנגזרת הפשוטה יותר, לוסי), שהיו בין הפופולריים והידועים יותר. משתמשות ADHM שנכנסו להיריון בזמן נטילתו ילדו תינוקות נגועים בגידולים סרטניים, ואלה שנולדו ללא גידולים, פיתחו אותם זמן קצר לאחר מכן. היו מעטים נדירים, כמוה, שנותרו נקיים מגידולים זמן רב יותר, הודות לתרופה שכל תינוקות ADHM קיבלו עם לידתם. אבל הם היו היוצאים מן הכלל. גופה הגיב בצורה מדהימה, אבל כמו כולם, היא הייתה פצצת זמן מתקתקת. השעון שלה פשוט

הכיל עוד כמה ספרות. תינוק ה־ADHM המבוגר ביותר חי עד גיל שש־עשרה. שמו היה לוגן, והוא גר בחדר בהמשך המסדרון. הוא אהב מוזיקה קלאסית וקרא ספרי פילוסופיה. האחיות קראו לו נשמה זקנה, ואוטום קיוותה שזה נכון ושהוא חי מאה גלגולי חיים, כי הגלגול הזה שלו היה קצר מדי. לוגן נפטר חמישה ימים לאחר יום הולדתו השישה־עשר.

אוטום הייתה בת ארבע־עשרה ושלושה חודשים.

והסריקה האחרונה שלה אומנם לא הצביעה על אף גידול, אך הראתה התעבות מדאיגה של דפנות הבטן והתנפחות של הרחם שלה.

נקבע לה תאריך לכריתת רחם מלאה בעוד שלושה חודשים. רוב תינוקות ADHM עברו את הניתוח הזה מוקדם יותר כדי להימנע מגידולים שיתפתחו שם באופן בלתי נמנע, אך קצב ההתבגרות של אוטום היה איטי, המחזור שלה היה קל ונעדר את הכאבים החמורים שהיו מקושרים לעיתים קרובות עם המחלה, אז המנתח דחה את הניתוח, כשהוא בוחר להשגיח מקרוב על כל שינוי אפשרי.

מכיוון שרבות, אם לא רוב הנשים, שילדו תינוקות ADHM היו מכורות כרוניות, שגרו במקרים רבים ברחוב, ואובחנו עם מחלת נפש אחת או יותר, מרבית הילדים עברו לחסות המדינה וחיו במתקנים ממשלתיים כמו בית החולים לילדים מרסי. המקום שימש כבית, כבית חולים וכבית ספר. רובם מעולם לא פגשו או הכירו את אימותיהם הביולוגיות.

אוטום מתחה את גבה בזמן שהאחות מדדה חום למארה. היא הרגישה כאובה במיוחד הבוקר. תרופת המסמיוויר הייתה תקוותם היחידה לשמור על הגידולים תחת שליטה, או, במקרה הממוזל שלה, להרחיק אותם לחלוטין למשך זמן רב ככל האפשר. עם

זאת, לתרופה התלוותה רשימה ארוכה של תופעות לוואי, שנעו בטווח שבין לא נעימות עד נוראיות ממש. היא גרמה להם למחלות וכאבים. היא גרמה להם לפריחות קשות ובעיות עיכול, שלעיתים קרובות חייבו צינורות הזנה. היא גרמה להם למיגרנות והפרעות קוגניטיביות. אבל דווקא תרופת השינה, שתוכננה ויוצרה במיוחד בשביל גופם, היא שהעניקה להם חלומות חיים וכה מציאותיים, שהפעילו את כל חושיהם.

אוטום שנאה את החלומות האלה. עד ליל אמש. לפני כן היא התייראה מהם כי התעוררה בעקבותיהם מבולבלת ומפוחדת. אבל הפעם היא פקחה את עיניה בתחושת פליאה ובהרגשה שהחלומות לא היו כלל כפי שנראו.

שריל טפחה על ידה של מארה. "משככי הכאבים תכף יתחילו להשפיע." היא ירתה מבט אל אוטום. "יש לך עשר דקות, כי הגברת הצעירה הזאת צריכה לנוח." ואז האחות מיהרה לצאת מהחדר, כשהדלת נסגרת בעדינות ובשקט מאחוריה.

מארה זזה במיטה כדי למצוא תנוחה טובה יותר, כשהיא מתכווצת כולה. "את תרגישי יותר טוב תוך כמה דקות," אמרה לה אוטום.

מארה הנהנה, אך הבעת פניה נותרה כאובה.

"היה לי אחד מחלומות הריצה האלה אתמול בלילה," אמרה אוטום, המילים נשפכות במהירות, בניסיון להסיח את דעתה של מארה מאי־הנוחות הברורה שלה עד שהתרופה תתחיל להשפיע. אם היא תתחיל להשפיע. מכיוון שהם נטלו כל תרופה שניתן להעלות על הדעת מאז לידתם, הסבילות שלהם הייתה בשמיים. מציאת המינון הנכון, שיָקל על כאבם בלי להכניס אותם לתרדמת, הייתה אתגר שהרופאים נכשלו בו בחלק מהזמן.

"אוי, אני מצטערת." אמרה מארה.

גם מארה הכירה את החלום. לכולם הייתה גרסה משלהם לחלום הזה. כנראה מפני שכולם נטו להיות מושפעים בקלות ולא היה להם כל ידע אישי על החיים הרגילים. הדבר היחיד שהם הכירו מקרוב היה זה את זה, את בית החולים עם המתחם שסביבו, ואת היער מאחוריו. הם השתמשו בחוויות שדיברו עליהן אחרים, ואף חלמו חלומות דומים אליהם. חומרים מסוימים נאסרו במרסי כי הם גרמו לסיוטים נוראיים שנדמו כאמיתיים מדי לילדי ADHM – סרטי אימה, סיפורי רוחות רפאים, אפילו סרטים סוחטי דמעות. פעם אחת, ילדה בשם גרייסי, שהייתה חדשה במרסי, סיפרה להם איך היא מצאה את אימה מתה באמבטיה, ובאותו לילה, כולם חלמו על כך באופן כלשהו. בחלומה של אוטום הופיע יצור בעל עור משתלשל, שהגיח מאגם עכור.

"לא. זה העניין. זה היה אותו חלום, רק... שונה. יותר טוב..."

"יותר טוב?" עיניה של מארה אורו בניצוץ קטן של עניין. "למה את מתכוונת?"

"נתפסתי."

מארה מצמצה, כשפיה יצר O קטן. "וזה היה... יותר טוב?"

"כן. בגלל מי שתפס אותי."

מארה הרימה את עצמה על הכרית, ולמרות ארשת הרתיעה על פניה, ההבעה הייתה קלה ונעלמה כשהיא נשכבה שוב. "ספרי לי."

אוטום תיארה את מראהו המדהים.

"הוא נשמע כמו מפלצת!"

אוטום צחקה, אבל חיוכה נמוג במהירות והגבה שלה התכווצה. "כן... אבל לא."

"מה הוא עשה?"

"הוא רק בהה בי כאילו הוא לא יודע מה לעשות."

עיניה של מארה התחילו להיסגר, כתפיה נשמטות כשגופה נעשה רפוי על המזרן.

אוטום נשפה בהקלה. תישני, מארה. תחלימי.

"אם זה מה שבסך הכול קורה, כולנו צריכים להפסיק לרוץ בשינה שלנו." עיניה של מארה עפעפו פעם אחת ואז נעצמו. "אולי גם אני אחלום על המפלצת. ואם כן, אני אעשה כמוך," היא מלמלה, כשהמילים נמוגות לאט וידה נעשית רפויה.

אוטום הזיזה קווצת שיער מלחיה של מארה. השמיכה נשמטה הצידה, והיא ראתה את התחבושות העבות מהניתוח. היא גם ראתה את הגושים שמתחת לחלוק שלה, היא ידעה שהם גידולים. חוסר התקווה נחת עליה. מארה תצטרך נס כדי לשרוד. את הנשימה הבאה שלה שאפה אוטום עם פחות תקווה, בידיעה שזו רק שאלה של זמן עד שתצטרך להיפרד מעוד חברה.

אוטום נעמדה באיטיות, מאפשרת לגופה להסתגל לשינוי התנוחה, ועשתה את דרכה אל הדלת. אחות הובילה אישה זקנה לעבר המעלית. סבתא של מישהו – כמה מאלה ביקרו מדי פעם. היא בכתה. היא כרגע קיבלה חדשות רעות. לא היו חסרות כאלה במרסי.

אוטום הצמידה את ידיה, וראשה נטה הצידה כשהבחינה במשהו בצד ציפורן האגודל שלה. היא קירבה אותו, מקמטת את מצחה, והשתמשה בציפורן אצבעה המורה כדי להסיר את החומר הכהה שהצטבר תחתיו. היא בהתה בו, אחר כך שפשפה אותו בין אצבעותיה, מרגישה את מרקמו המחוספס. עפר. היה לה עפר מתחת לציפורן האגודל. לכלוך שחדר עמוק מספיק מתחת לציפורן שלה עד שהחמיצה אותו כשהתרחצה בבוקר.

איך זה אפשרי כשהיא גרה במה שניתן לתאר רק כאחד "הבתים" ההיגיניים ביותר שיש? היא גרה בבית חולים שבו אין אפילו גרגר אחד של לכלוך.

פרק 3

אוטום שכבה במיטתה, בוהה כלפי מעלה, כשהתקרה הרחבה והנמוכה משנה את צורתה לשמי הרקיע. היא מצמצה, והירח המלא והבהיר נעלם והתחלף בקווי המתאר של אורות הפלורסנט. מציאות. היא נאנחה. התרופה עזרה, אבל זה היה טבעי בשבילה למזג פנטזיות – חלומות – עם המציאות. אין פלא שהיא הרגישה כאילו רוב חייה התהלכה מתוך שינה.

לא היה לה נוח והיא הסתובבה הצידה. היא הייתה כל כך רזה עד שעצמותיה דקרו את עורה מבפנים והכאיבו לה. תפסיקי להתלונן, אוטום. את במצב הרבה יותר טוב מהרוב כאן.

נכון. לא שזה אמר הרבה.

מבטה השתהה על יומנה, שעדיין נח על מושב החלון, במקום בו ישבה וכתבה קודם לכן. בזהירות, היא קמה מהמיטה והלכה אליו, היומן נותר פתוח. היא קראה את המילים שכתבה.

אני תוהה, האם אימי הביולוגית מתגעגעת אליי לפעמים? היא חושבת על היום בו נולדתי? זה היה בוקר אוקטובר לח? היא קראה לי אוטום, או מישהו אחר? אולי זו הייתה העונה האהובה

עליה. אולי פעם היא קיפצה בתוך ערמות של עלים ואכלה תפוחים מקורמלים. אולי הזיכרונות המאושרים האלה עלו במוחה כשהיא הסתכלה לי בעיניים. היא ביקשה לחבק אותי לראשונה כשהבכי שלי מילא את החדר? היא שומעת את צליל הרפאים הזה לפעמים, כשהיא מתעוררת פתאום בחשכת הלילה? היא חושבת עליי כשהעלים משנים את צבעם ונופלים על הקרקע? הזיכרון מריח כמו אור של מדורה וטעמו כמו תפוחים? היא מרגישה עמוק בפנים כמיהה? היא בוכה? היא תוהה לגביי? או שזו רק אני?

כאב פילח אותה, רגשי יותר מפיזי, שרק הוסיף לתחושת החולי הכוללת שלה, והיא החליטה לא להמשיך לכתוב. היא חזרה למיטתה ונשכבה בזהירות על הכריות.

היא הרימה את ידה, מותחת את אצבעותיה, והיד מולה רעדה, כולה שלד ועצמות. אלוהים, היא באמת הרגישה הלילה יותר בחילה מהרגיל. היא הייתה מסוגלת לסבול את רוב תופעות הלוואי, אבל היא שנאה את הבחילה. היא שנאה אותה.

היא סובבה את ידה, בוחנת את האגודל שלה, הציפורן שלה הייתה נקייה לחלוטין כעת. היא הייתה מוטרדת מהעפר. רק כתם קטן שהופיע מתחת לציפורן שלה, אך בשילוב עם החלום...

מה את חושבת, אוטום?

היא לא ידעה. רק שחלקים שווים של פחד והתרגשות בעבעו בתוכה והתחושה הייתה לא מוכרת... מציפה.

מה יכולה להיות המשמעות של זה?

או שהעפר היה סתם צירוף מקרים, אבל כזה שהיא לא יכלה להסביר, או שהיא באמת הייתה שם בחוץ ביער. בלתי אפשרי. היא

הביטה בשריטות על זרועותיה, אלה שהניחה שהיו מעשה ידיה. השילוב של התרופה, שגרמה להם לישון עמוק מאוד, עם בעיות העור איתן התמודדו כל כך הרבה מילדי ADHM, הביא לכך שהם התגרדו באמצע הלילה. זו הייתה אחת הסיבות לכך שציפורניהם נגזזו לעיתים קרובות. אבל השריטות על זרועותיה – אם כי לא עמוקות – נראו דקות כתער. משהו שעלול לקרות אם נופלים על מצע של מחטי אורן.

"די עם זה," היא מלמלה לעצמה. היא לא רצתה להרגיש משוגעת, בנוסף לכל שאר התחלואים שסבלה מהם. גופה היה שייך למחלה איתה נולדה. לבחירות שעשתה אימה. גופה היה שייך לרופאים שניסו לדאוג לרווחתה הכללית. גופה היה שייך לתרופה, שהשאירה אותה חולה במטרה לשמור על בריאותה, סוג של פשרה הכי לא הוגנת שיש. אבל התודעה שלה? התודעה שלה הייתה שייכת לה. כמו גם הרצון שלה. הנשמה שלה. הלב שלה. האוצרות היקרים הללו היו שלה, ושום אדם, שום תרופה, שום מחלה לא יוכלו, לעולם, לגעת בהם או לעוות אותם ללא רשותה.

היא הסתובבה שוב, חורקת שיניים בעקבות אי־הנוחות, מתמקמת מחדש ובוהה ברצועת האור העמומה שחדרה מתחת לדלת חדרה. יכול להיות שהיא חמקה מהמיטה ונכנסה ליער? היא הלכה מתוך שינה ובאמת הגיעה לשם? זה לא היה כאילו בית החולים לילדים מרסי היה כלא. הייתה מעט מאוד אבטחה. היא יכולה הייתה לחמוק החוצה, בלי שישימו לב לכך. היא דמיינה את עצמה יוצאת מחדרה, כשהיא מתהלכת כמו זומבי, חולפת על פני תחנת האחיות הריקה זמנית, יורדת במעלית ופונה היישר החוצה דרך דלת הכניסה. אולי היא נמלטה בריצה ביער בגלל המפלצת שבדמיונה, זו שהתבררה כנער חלומי ומרתק. כמובן, היא המציאה

גם אותו, חלמה עליו, גם אם גופה הגיע למקום שבו אספה גרגר אדמה שהתמקם מתחת לציפורן שלה.

אבל מה אם זה לא מה שקרה?

ליבה ניתר בפתאומיות, ולרגע קצרצר, המחשבה עצמה גרמה לה להרגיש חיה לגמרי במקום חצי מתה. כמו תמיד, הרגע הקסום הזה היה קצר מדי.

אבל המחשבה נותרה.

איך המוח שלי העלה אותו בדמיונו? בהתחלה אוטום חשבה שהוא תוצר של ניסיונה האישי ושל האופן שבו היא תפסה את עצמה. ובמידה מסוימת הוא אכן היה כזה. הצלקת המכוערת למראה, הארוכה אך הישרה, שנוצרה בבירור על ידי סכין מנתחים. הבורג, שאולי סימל את התחושה שהיא מוחזקת בחיים רק בקושי, רגע לפני שתתפרק, או אולי ההרגשה שחלק ממנה עשוי ממכונה. שחלק ממנה לא אנושי.

או אפילו שגופה יתפקד הרבה יותר טוב אם החלקים החולים שלה יוחלפו במתכת ופלדה.

כן, כל זה היה הגיוני. אבל מה לגבי השיער שלו? העיניים? הסקרנות וההבזק של... תקווה שראתה במבטו? היא הרגישה שהדברים האלה זרים לעולמה. היא הרגישה כאילו הם הגיעו מחוץ לעצמה.

אז אולי גם הוא הגיע מבחוץ.

לאוטום לא היה שום מושג כיצד להסביר את החשד הזה, שעדיין המשיך לנקר בה.

דפיקה קלה נשמעה על הדלת, שנפתחה לרווחה. אחות הלילה, סלמה, נכנסה בחיוך חם ומגש בידה. אוטום משכה את עצמה לתנוחת ישיבה, וחייכה לסלמה בחזרה.

"לא אכלת הרבה בארוחת הערב," אמרה סלמה, מציצה בתיק הרפואי של אוטום ומניחה את המגש שהכיל את קוקטייל התרופות הלילי שלה על שידת הלילה. "עוד פעם בחילות?"

אוטום הניחה את ידה על בטנה השקועה. "זה גרוע הלילה."

עיניה של סלמה התמלאו באהדה. "אני מצטערת, מתוקה." היא הניחה את ידה על מצחה של אוטום, כפי שאימהות עושות. כמה מהאחיות היו כאלה. אחרות הסתמכו אך ורק על מכשירים ומדדים כדי לקבוע את מצב בריאותם של המטופלים. אוטום טופלה על ידי מספיק אחיות כדי לדעת שזה מה שמבדיל בין הטובות לנפלאות. הנפלאות, כמו סלמה, גרמו לך להרגיש כאילו הן מטפלות בך כפי שהיו מטפלות בילד שלהן. ובשביל ילדים ללא אימהות כמו אוטום, זה עשה את כל ההבדל. כל ההבדל.

בנוסף לכך, מלבד חבריהם שסבלו מאותו מצב, הרופאים והאחיות שלהם היו היחידים שנגעו בהם. הרוך של חיבוק, החום של יד אחרת בתוך ידם, היו משהו נכסף מאוד, שלרוב לא היה קיים. אוטום ואחרים שהיו בריאים מספיק יצאו לפעמים לטיולי יום למוזיאונים למדע בעיר ניו יורק ולפעמים לבית הקולנוע. אוטום ראתה את האופן שבו אנשים הסתכלו עליהם, על מכלי החמצן שלהם, כיסאות הגלגלים והמכשירים הרפואיים האחרים, והתרחקו מייד כאילו הם עלולים להידבק במה שיש להם באמצעות חיכוך קל בעורם.

סלמה התיישבה על צד מיטתה של אוטום, לוקחת את ידיה. אוטום אחזה בהן. ידיה של סלמה היו חמות ורכות. היא סובבה את זרועותיה של אוטום והביטה בדאגה בשריטות. "לא סבלת מפריחות כבר חודשים. למה את שורטת את עצמך?"

אוטום משכה בכתפיה. "אין לי מושג. עשיתי את זה מתוך שינה."

סלמה הצמידה את שפתיה זו לזו, כשהבעת פניה מפגינה אי שביעות רצון. אבל אוטום לא קיבלה את התחושה שסלמה לא מרוצה ממנה. אולי רק מהמצב. חוסר ההגינות שבכל זה. "את רוצה שאני אחבוש אותך כדי שלא תחמירי את המצב בטעות הלילה?"

"לא. אני חושבת שזה היה רק חד־פעמי."

סלמה בהתה בזרועותיה של אוטום למשך עוד כמה רגעים. "נראה שאתמול בלילה היו הרבה גירודים," היא מלמלה לפני שלחצה את ידיה של אוטום בפעם האחרונה והרפתה מהן.

"למה את מתכוונת?"

אבל סלמה רק הנידה בראשה. "אוי כלום. זה רק הירח המלא, אני מניחה."

הירח המלא.

"ידעת שיותר תינוקות נולדים בזמן ירח מלא?" שאלה סלמה.

"לא. למה זה ככה?"

"אין סיבה מדעית, ולמרות זאת, זה נכון. לא כל דבר ניתן למדידה, לפחות לא על ידינו. אימי נהגה לומר שירח מלא מביא איתו כל מיני התנהגויות מוזרות. זה משפיע על דברים."

"כמו חלומות?" עכשיו, שאוטום חשבה על כך, חלומות הריצה והחלומות עליו הגיעו כולם בלילות של ירח מלא. זו הסיבה שהפכתי אותו לאור ירח?

"כן. בהחלט." סלמה התקרבה אליה כאילו מדובר בקנוניה. "אם הירח חזק מספיק כדי להזיז את הגאות והשפל, רק דמייני על מה עוד הוא יכול להשפיע."

הוא יכול להפוך חלומות לאמיתיים?

שפתיה של אוטום התעקלו, אך היא לא דיברה על הנער עם

סלמה. היא הרבתה לחשוב על כך, ורצתה לשכוח מזה לפחות לזמן קצר.

"תספרי לי על אימא שלך, סלמה?" אם אני לא יכולה להכיר את שלי, אז תני לי להכיר את שלך. סלמה הייתה כל כך מתוקה – אוטום שיערה שרק מישהי טובת לב יכלה לגדל אישה כמו סלמה. "כולם אהבו אותה?"

חיוך עגום עלה על שפתיה של סלמה, ופרץ צחוק עצבני בקע ממנה. "לא ממש. היא לא הייתה כמוך, שנשלחה לכאן כדי לטפל בלבבות של אחרים. היא הייתה אומרת את הדברים בדיוק כפי שהם, בין אם זה פגע ברגשות שלך ובין אם לא." אבל למרות מה שנשמע קצת כמו ביקורת, אהבה נצצה מעיניה.

"מה עדיף?" תהתה אוטום. להיזהר תמידית ממילים קשות או דעות כנות מדי, או לשים אותן על השולחן בצורה גלויה, יהיה מה שיהיה?

סלמה צחקה. "טוב, עדיף להיות בדיוק מי שנועדת להיות. ואימא שלי, שתנוח על משכבה בשלום, הרגישה מאוד בנוח להושיב אותך מולה, להסתכל לך בעיניים ולומר, 'ילדה, המכנסיים האלה ממש לא מתאימים לך, וגם לא החבר הדפוק הזה שלך'."

אוטום צחקה. "היא אמרה לך את זה?"

"את זה ועוד הרבה דברים אחרים." סלמה גלגלה את עיניה אך אז חייכה, שוב חיוך מהסוג הנוגה. "אבל אז היא הייתה מחבקת אותך חזק כדי שתדעי שתמיד יש מקום בשבילך בין הזרועות שלה. אני מתגעגעת אליה נורא. אני מתגעגעת לזה שתמיד ידעתי שאוכל לסמוך עליה שתגיד לי איך היא בדיוק רואה את הדברים. וגם אם התנגדתי בנימוס לדעתה, היא קיבלה את זה ללא שיפוט," היא חייכה שוב. "למרות הסגנון שבו אמרה את הדברים, שלא תמיד

הערכתי, היא בדרך כלל צדקה בסופו של דבר.״ היא השתתקה לרגע. ״היא הייתה נאמנה ומסורה לאמת. היא תמיד עשתה את הדבר הנכון, בלי להתייחס אם זה גרם לאחרים לחבב אותה או אם זה היה פופולרי... או בטוח.״ קמט מודאג הטה את פיה. ״והיא עודדה אותי לעשות את אותו הדבר.״ עיניה פגשו את עיניה של אוטום, ואז היא הסיטה את מבטה. היא נראתה מוטרדת, מהורהרת לכמה רגעים.

אוטום פיהקה. השיחה עם סלמה סייעה להקל על גופה ונפשה. היא העיפה מבט בכוסית התרופות. היא תמיד קידמה בברכה את היעדר הכאב שהתרופה סיפקה, אבל עכשיו... עכשיו היו לה שאלות שיזכו לתשובות, רק אם תוכל לחלץ את עצמה ממעמקי השינה האפלים אליהם התרופה שלחה אותה. ״סלמה, את חושבת... את חושבת שבמקום לחבוש את הזרועות שלי, אולי אוכל לקחת כמות קטנה יותר של כדורי שינה?״ היא לא רצתה להפסיק לקחת אותם לגמרי. לפתע היא רצתה את החלומות שהגיעו עם הכדורים. היא פשוט לא רצתה להיות במצב של כמעט תרדמת.

סלמה הרימה את הכוסית, אך לשאלתה של אוטום, היא היססה, כשהכוסית באמצע הדרך בין המגש לאוטום. עיניה הושפלו, ועל פניה עלתה הבעה, שאוטום לא ידעה לפענח. ״דוקטור היית׳רו לא יאשר את זה,״ היא אמרה כמעט בנוקשות. ״הוא מאוד, מאוד, מתעקש על הפרוטוקול של קוקטייל התרופות, וכדורי השינה הם חלק מזה. היו מקרים מסוימים שביקשתי לעשות שינויים, אבל התשובה תמיד הייתה ממש לא.״

מבטה של סלמה התרומם באיטיות, פוגש את מבטה של אוטום, ואוטום קפאה על מקומה. היא נשבעה שהמבט בעיניה של האחות

האהובה עליה היה של צער. ואז הבזק של כעס, שנמס למשהו שנראה כנחישות לפני שהסיטה את מבטה.

אוטום מצמצה, תוהה אם קראה במבטה של סלמה הרבה יותר ממה שהיה שם בפועל. או אולי פירשה את מבטה בצורה מוטעית. "את... את חושבת שפרוטוקול תרופות אחר עשוי יותר להתאים לי, סלמה?"

סלמה היססה, אך אז נדה בראשה. "דוקטור היתי'רו הוא מומחה, מתוקה. אני רק אחות." רק אחות. סלמה כנראה לא הבינה עד כמה המילה רק משמעותית במשפט הספציפי הזה.

אוטום חשבה על ד"ר היתי'רו עם עיניו הקרות והבעת פניו המרוחקת, האופן שבו נראה כי מבטו חולף מבעד ילדי מרסי במקום להסתכל עליהם. האופן שבו שפתיו נעו בשקט, כאילו הוא עורך חישובים תמידיים במוחו. כן, היא שיערה שהוא מומחה – גאון, נאמר לה – וככזה שמר על רבים מהם בחיים הרבה יותר זמן ממה שהחיים לבדם היו מאפשרים להם, אבל היא הייתה אסירת תודה לנצח שסלמה והאחיות האחרות הן שנתנו את קוקטייל התרופות שלו, במקומו. היא העדיפה שהוא יישאר נעול במעבדה שלו, הרחק ממנה.

"בכל מקרה," אמרה סלמה, מושיטה את כוסית הנייר עם התרופות לאוטום. "אלה כדורי השינה שלך. בטח לא תרצי להפחית את המינון בחצי במשך שבוע, ואז להפחית אותו שוב בחצי במשך שבוע נוסף לפני שתפסיקי לקחת אותן לחלוטין. זה יהיה נגד הפרוטוקול."

אוטום מצמצה כשסלמה נעמדה, ניגשת אל הכיור הצמוד לקיר ופותחת את הברז. היא החלה לזמזם בזמן שרחצה את ידיה.

אוטום הביטה למטה אל הטבליות. היו שתיים מכל סוג. להפחית

את המינון בחצי. היא הפחיתה במהירות חצי מכל סוג, ותחבה את החצאים מתחת לירכה הכחושה. אחר כך היא הטתה את הכוסית אל פיה, מושיטה יד אל כוס המים שעל שידת הלילה שלה, ובולעת את הכדורים בדיוק כשסלמה לקחה מגבת נייר והסתובבה. אוטום הגישה לה את הכוסית הריקה.

"ילדה טובה," אמרה סלמה, לקחה אותה וזרקה אותה לפח ליד הכיור. היא הרימה את כוסית הנייר השנייה, שהיו בה שישה כדורים וכמוסות, והושיטה אותה לאוטום. "ואת ממש, ממש לא רוצה להפסיק לקחת את הטבליות הצהובות והכחולות. אלה מרכיבים את המסמיוויר. האחרות הן פשוט תרופות שמזרזות את עיכול התרופה. הן בעצמן לא מזיקות."

לא מזיקות.

מה שאומר שהאחרות כן גרמו נזק. אבל היא כבר ידעה את זה. זה היה חלק מהיתרונות והחסרונות שהיא חשבה עליהם לאחרונה.

סלמה הגישה לה את הכוסית והסתובבה, ניגשת אל הכיור ורוחצת שוב את ידיה. ליבה של אוטום ניתר. כדורי השינה היו דבר אחד. היא בירכה לגבי הפחתת הכמויות שלהם, אבל... האם האחות שלה נתנה לה הוראות כיצד להיגמל לחלוטין מהתרופות שלה? למה? למה שהיא תעשה את זה? התרופה שמרה עליה מפני גידולים. התרופה שמרה עליה בחיים.

אבל היא גם השאירה אותה חצי מתה.

וסלמה אהבה אותה. אוטום ידעה את זה.

תעשי את זה. תחיי. לא משנה כמה זמן.

יש לך את היכולת הזו, שאין לאחרים.

זכר מארה הבזיק במוחה, גופה המצולק והמלא בגידולים של חברתה. מה היא הייתה נותנת כדי להרגיש בריאה, אפילו ליום אחד?

ריגוש פראי חלף באוטום, שגרם לה להשתנק. זה היה בהישג ידה. היא יכלה לקבל את זה, אם היא רצתה בכך.

אוטום הוציאה את המסמיוויר מהכוסית, תוחבת את הטבליות מתחת לירכה, לשם נעלמו מחצית מתרופות השינה, ובלעה את הכדורים חסרי התועלת והלא מזיקים שנותרו בעזרת המים.

סלמה הסתובבה שוב, לוקחת את הכוסית, ואוטום ראתה שידיה רועדות. "ילדה טובה," היא חזרה ואמרה, והפעם היא נשמעה קצת חסרת נשימה.

היא פוחדת. עליה או עליי? או אולי על שתינו? אוטום גם הייתה מפוחדת. מפוחדת אבל... באופן מפתיע גם במצב רוח מרומם.

סלמה רכנה קדימה וחפנה את פניה של אוטום, מנשקת את מצחה. כשהיא נשענה לאחור, דמעות נצצו בעיניה. "הילדה המיוחדת והיפהפייה שלי," היא אמרה. "תתחזקי." ובזאת, היא הרימה את המגש, הסתובבה ויצאה במהירות מהחדר.

פרק 4

אחות הבוקר של אוטום הייתה אישה נרגנת ודקת שפתיים, ששמה האירוני והשמח היה ג׳וי, והיא עבדה במרסי רק כמה חודשים. למרבה המזל, רק לעיתים רחוקות היא שובצה לקומה של אוטום, ואופייה הלא נעים היה דווקא היוצא מן הכלל, ולא הכלל בכל הנוגע לאנשי הצוות. אוטום לקחה את כוסית הנייר של תרופות הבוקר שהוצעה לה והעמידה פנים שהיא משתעלת קלות, בזמן שהוציאה מן הכוסית את אותן תרופות שתחבה מתחת לירכה בלילה הקודם. למרבה המזל, ג׳וי חסרת השמחה הסיטה את מבטה כשהיא זייפה את השיעולים, ולא שמה לב לתחבולה, הלא מיומנת שלה.

אוטום התקלחה, זרקה את הגלולות לביוב, ולאחר שהתנגבה, היא התלבשה בהיסח הדעת, ליבה פועם מהר מהרגיל. היא הייתה מפוחדת, חרדה. מה אם את טועה והמחיר שתשלמי על כך יגיע במהירות? עוד כחודש היא אמורה לעבור סריקה. מה אם הם ימצאו גידול אחד או שלושה או שישה? זה יהיה שווה את זה? האופן שבו דמה זרם במהירות ונשימותיה התקצרו – לא מפני שהרגישה חולה אלא מפני שהרגישה זיק של חיות חולף דרך גופה החולה – סיפקו את התשובה: כן.

כן, כן, כן.

המחשבה על חוויה של נורמליות פיזית ללא כל תרופות הפכה לפתע לרעיון מושך מדי, שלא ניתן היה להכחישו. היא שקלה להפסיק את התרופות שלה רק כי סלמה פחות או יותר הורתה לה כיצד לעשות את זה, אבל עכשיו, כשההבטחה לכוחות – לא משנה עד כמה רגעית – הבליחה במוחה, אוטום לא הצליחה להרפות ממנה. היא הביטה בפניה החיוורות והשקועות במראה, בהרגשה כמעט הזויה. היא הייתה בטוחה בבחירה שעשתה, אבל זה קרה כל כך מהר, עם לא יותר משאלה ספונטנית והוראות בלתי צפויות מהאחות האהובה עליה.

אולי זו הדרך היחידה שבה זה היה יכול לקרות. אם היית חושבת על זה יותר מדי, היית משתפנת.

היא שמחה שלא השתפנה. היא התרחקה מהמראה.

היא דילגה על שתי מנות בלבד, אבל כבר הרגישה טוב יותר, חזקה יותר. הבחילה נעלמה לחלוטין, והיא אכלה את כל ארוחת הבוקר שלה לראשונה מזה חודשים.

במהלך הימים הבאים, כאבי הבטן שלה פחתו ואז נעלמו. כשהביטה במראה לילה אחד לפני השינה, צבע עלה על לחייה, ושפתיה שהיו פעם חיוורות קיבלו גוון ורוד עדין.

שריריה הפסיקו לכאוב, ויום אחד, כשהלכה לאכול ארוחת ערב, היא נעצרה ממש מחוץ לקפיטריה, קולטת לפתע שהצלצולים הבלתי פוסקים באוזניה נעלמו. היא מצמצה, מרימה את קצות אצבעותיה לאוזניה בפליאה וכמעט צוחקת בקול רם. הטינטון – עוד תופעת לוואי של התרופה – היה מתמשך ומעצבן, אבל היא למדה לחיות איתו כאילו היה רק חלק מהקיום שלה. כשעמדה שם, ההבנה שלמעשה זה לא חייב להיות המצב, כמעט העלתה דמעות

בעיניה. ראשה היה צלול, הערפל שהיה בן לוויה קבוע התפוגג, והיא הרגישה ערנית ומלאת חיים. חיה.

במהלך השבוע שלאחר מכן אוטום הסתירה את הגלולות שלא נטלה בכף ידה, כמו גם בזה שאחריו, וכוחה הוכפל מיום ליום.

כן, אבל יהיה לכך מחיר.

היא הדחיקה את המחשבה הזאת. היא ידעה כי היא מוכנה לשלם את המחיר. היא פשוט לא רצתה לחשוב על כך יותר מדי ולהסתכן בכך שהפחד ישתלט עליה. עד כה, היא לא חלמה על המפלצת שלה. עם זאת, אותם חלומות ריצה – או ליתר דיוק, חלומות הסתתרות – הגיעו בלילות של ירח מלא. ככל שהיא חשבה על כך יותר, היא הייתה משוכנעת בכך יותר. הייתה אפשרות שהיא לעולם לא תחלום עליו שוב, האפשרות שאולי סך כל התרופות שהיא נטלה, לא רק כדורי השינה או ההשפעה הבלתי מוסברת של הירח שסלמה דיברה עליה, פעלו איכשהו בשילוב מושלם כדי לממש את החלום הכמו־מציאותי המסוים הזה. אז בליל ירח מלא, היא תיקח מנה של כדורי השינה. מנה בודדת תתפוגג למחרת בבוקר. אבל היא לא תיקח את שאר התרופות. היא סירבה להרגיש שוב חולה בצורה חסרת תקנה, כאשר היא החלה לחיות באמת. אפילו בשבילו לא היה שווה לוותר על זה. היא משכה את כתפיה לאחור. זה יעבוד? הייתה רק דרך אחת לדעת. נותרו פחות משבועיים עד הירח המלא הבא.

שבוע כדי להתחזק.

היא רצתה שסלמה תראה אותה. היא לא תספר לה על מעשיה, אבל היא בטוח תבחין בכך בעצמה. היא רצתה לחלוק את אושרה, קצר ככל שיהיה, עם מישהו. אבל סלמה לא הגיעה לחדרה מאז שאוטום החלה להחביא את הטבליות בכף ידה. היא הייתה בחופשה?

היא הלכה לתחנת האחיות, שם איאן ישב מול מחשב. הוא חייך כשהיא התקרבה. "הי, יפה שכמוך."

אוטום חייכה בחזרה, נשענת על השולחן. "הי, איאן. לא ראיתי את סלמה השבוע או בשבוע שעבר."

חיוכו נעלם. "הם לא אמרו לך? היא פוטרה."

נשימתה של אוטום נעתקה. "מה? למה?" לא, לא, זה לא יכול להיות נכון. סלמה הייתה הכי טובה שיש.

ועל אף שאיאן נראה עצוב כשמסר לה את החדשות, הוא רק משך בכתפיו. "אני לא יודע."

"יש דרך ליצור איתה קשר?"

"לא שידוע לי, ואני בספק אם הם ייתנו את המידע האישי שלה, בכל מקרה."

אוטום התרחקה מהדלפק בתחושת כהות, ממלמלת תודה לאיאן והולכת משם. תחושת האובדן חלחלה לתוכה, אך היא חישלה את עצמה. תחושת האובדן הייתה מוכרת לה היטב. למעשה, אפשר היה לומר שהיא הייתה בקרבה אינטימית איתה. אז למה זה עדיין כאב כל כך? אני צריכה אותך, סלמה.

היא פוטרה.

למה?

היא עשתה משהו לא בסדר? הם גילו שהיא פחות או יותר הסבירה לאוטום כיצד להיגמל מהתרופות שלה? לא... לא, זה לא יכול להיות. אם הם היו מגלים, מישהו היה מתעמת עם אוטום בנושא ומכריח אותה לחדש את הטיפול.

הילדה המיוחדת והיפהפייה שלי. תתחזקי.

אוטום הביטה מעבר לכתפה, אך המסדרון מאחוריה היה ריק. במקום ללכת לאורך המסדרון אל חדרה, היא פנתה בחדות ימינה,

עקפה את המעלית ופתחה את דלת חדר המדרגות לרווחה. אם היא רצתה להתחזק, היא הייתה צריכה לעשות כושר. וזה היה אחד המקומות היחידים שבהם איש לא יכול היה לראות אותה. היא הסתכלה מעבר למעקה אל הקומות שמתחת. היו שלוש, עם שני גרמי מדרגות שהפרידו בין כל קומה. שש קומות. היא ירדה באיטיות את כל שש הקומות, ולמרות הקצב האיטי שלה, ליבה האיץ, והחזה שלה עלה וירד כשמעט זיעה כיסתה את מצחה. אוטום הסתובבה, הציצה למעלה, שואפת עמוקות. "הר האוורסט," היא מלמלה.

היא הציצה מאחוריה אל הדלת שהובילה ללובי ולמעלית שתחזיר אותה לקומה שלה. היא צריכה להשתמש במעלית. היא בדיוק ירדה שש קומות במדרגות, דבר בלתי אפשרי שבועות ספורים קודם לכן. זה הספיק ליום אחד.

ובכל זאת היא עמדה שם, בוהה למעלה בדלת הרחוקה ההיא.

כשהיא הייתה בת שבע או שמונה, עבד בבית החולים איש תחזוקה בשם ג'ואל. הוא פרש כמה שנים לפני כן, אך היא עדיין זכרה אותו. הוא היה נחמד. הוא שרק בזמן שעבד, ואם אוטום הרגישה מספיק טוב, היא פטפטה איתו בזמן שהוא ביצע תיקונים שונים. פעם אחת, נגרם נזק לאזור גדול של אריחים עגולים וקטנים, והוא התחיל להחליף אותם כשהיא התיישבה לצפות בו. היא ציינה שהאריחים זעירים ואילו האזור ממש גדול, ושנראה כי ייקח לו מאה שנה לסיים את זה. אבל הוא רק חייך ואמר, "ובכן, גברת אוטום, איך אוכלים פיל?" היא צחקה וקימטה את אפה, בלי שום מושג איך לענות לו. אבל ג'ואל קרץ וענה במקומה. "ביס אחד בכל פעם," הוא אמר.

היא הרימה שוב את ראשה אל הדלת הזאת, מניחה את ידה על המעקה ומרימה את כף רגלה, מתחילה את הטיפוס.

"איך מטפסים על הר האוורסט?" היא מלמלה, מניחה את כף רגלה. צעד אחד בכל פעם.

באותו היום היא טיפסה את המדרגות של שש הקומות, כשהיא נחה בכל קומה לפני שאזרה כוח לעלות את הבאה. כשהגיעה למעלה ופסעה את הצעד האחרון, היא כמעט פרצה בבכי מתחושת ניצחון. אולי היא גם הייתה מוחאת כפיים לעצמה, אם היה לה את הכוח להרים את ידיה. במקום זאת, היא דשדשה בחזרה אל המיטה שלה וישנה במשך שעות. אבל לא את השינה של החולים והמסוממים, אלא את המנוחה של מישהי ששרירייה חוו כאבי גדילה ורוחה התעלתה בתחושת הישג, אפילו בעודה ישנה בשלווה.

מדי יום אוטום התמודדה עם המדרגות של שש הקומות האלה לאחר סיום השיעורים וארוחת הצוהריים, בזמן שבו עד אז נהגה לנוח או לקרוא, או אם הרגישה חזקה מספיק, לשבת בחוץ בשמש. היא אימצה את גופה ללא רחם, מודעת תמיד לאפשרות שזמנה הולך ומצטמצם. למטה, ואז למעלה, עד שהצליחה לעלות ולרדת במדרגות בלי להזיע.

בשלב הבא, היא החלה לרוץ. בהתחלה רק למטה, אבל בהמשך היא עלתה בריצה קומה אחת והלכה את שאר הקומות. אחר כך היא כבר רצה שתי קומות, ואז שלוש. שוב ושוב ושוב.

שריריה כאבו, ראייתה היטשטשה, ולמרות זאת, היא המשיכה. היה משהו ממכר להפליא בתחושת השליטה שסיפקה לה דחיפת הגבולות של גופה. התרופה קבעה את גבולות יכולותיה. עכשיו זו הייתה היא. היא הייתה מסוחררת מההרגשה.

היא התחילה לעשות את תרגילי חדר המדרגות שלה לא רק אחר הצוהריים אלא גם בבקרים.

יום לפני הירח המלא, אוטום רצה במורד המדרגות, הסתובבה

והחלה לרוץ היישר חזרה למעלה. היא פקפקה בכוחה בקומה הרביעית אך המשיכה בכל זאת. כאשר נחתה על הקומה העליונה, דמעות צרבו את עיניה וזיעה זלגה על גבה ונדבקה למצחה, בעודה משוועת לאוויר.

לפתע נפתחה דלת המסדרון, גורמת לה לקפוץ ולפסוע צעד לאחור לעבר המעקה.

"אוטום?" זו הייתה ג'יני.

אוטום אפילו לא הצליחה להסדיר את נשימתה מספיק כדי לומר לה שלום.

ג'יני פסעה קדימה, והבעת ההפתעה שעל פניה התחלפה בדאגה. היא קלטה אותה, רואה בבירור את הדופק מרקיע השחקים שלה, את פניה האדומות הבוהקות והמזיעות ואת נשימתה המאומצת. "אוטום. אוי ואבוי, את לא צריכה לנסות לעלות במדרגות. על מה חשבת?" היא אחזה בזרועה. היא חשבה שאוטום עלתה עכשיו את שתי הקומות, גם אם עשתה זאת באיטיות. למען האמת, לפני כמה שבועות היא הייתה נראית בדיוק ככה, אחרי מה שהתייחסה אליה עכשיו כמשימה קלה. "קחי את המעלית. אף אחד מכם לא במצב לעלות במדרגות. בואי איתי. אני אעזור לך לחזור למיטה."

אוטום הנהנה ואפשרה לג'יני להוביל אותה בחזרה לחדרה. "ג'יני," אוטום שאלה כשהצליחה שוב לדבר. "את יודעת למה הם פיטרו את סלמה?"

ג'יני שלחה לעברה מבט, מצמידה יחד את שפתיה לרגע. אוטום ראתה שהיא שוקלת אם לומר משהו. אוטום ידעה שג'יני אוהבת לרכל, ואם היא ידעה משהו, היא תספר לה. "טוב," היא החלה לומר, מציצה מסביב. "שמעתי שהיא נתפסה גונבת מבית החולים."

"גונבת?" זה לא נשמע כמו סלמה. אוטום לא האמינה לכך.
"גונבת מה?"

"אני לא יודעת. אולי תרופות. אבל זה כל מה ששמעתי. עכשיו, תנוחי קצת, ושאני לא אתפוס אותך שוב על המדרגות האלה," נזפה בה ג'יני, למרות החיבה שהתלוותה לקולה.

אוטום התיישבה על המושב שליד החלון בחדרה, עוקבת אחר טיפת גשם שירדה על הזכוכית ובוהה החוצה אל היער שמעבר. היא הוציאה את היומן שלה וציירה עיגול גדול באמצע הדף הריק, כששפתיה מתעקלות לחיוך. מחר בלילה, היא תבלע את כדורי השינה שנתנו לה. היא הייתה צריכה לשחזר את הנסיבות שהובילו אותה לחלום עליו. גל עצבנות עבר בה, כשהביטה בירח שזה עתה נגלה בשמיים המחשיכים, ורק מעט היה חסר לו כדי להיות מלא.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן